

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΟΡΔΙΝΑΝΤΖΑ ΤΟΥ ΕΝΤΟΥ

Δ.

(Συνέχεια και τέλος)

— Ντανέ μου σούφι! φώναξε ο Μάνθος ο 'Αμάραντος.
 — Σούφι; ρώτησε ο Γκιγιώμ και τον φύσηξε.
 Ούρε με ζουράς, που κακοζήρονο νάχης!...
 Κι' ο Μάνθος τραβήχτηκε προς τα πίσω, μη γνωρίζοντας αν πρό-
 πει να του ριχτεί ή όχι.

— Τι να συμβαίνει άραγε; σκέ-
φτηκε.

Κι' έπειτα, σαν να μιλούσε με τον
 εαυτό του, μουρμούρισε:
 — Ούρε μου φαίνεται ότι με πη-
 γαν όλοι στού με ξεεί!...

— Όταν μάλιστα ανέφερε τὸ τελευ-
 ταιό λάθημά του στο λόγια, εκείνος
 τὸ ἀπάντησε:

— Κατακαϊμένα 'Αγραφα και 'Ε-
παχτε καμμένα!

— Γιατί, κὰρ λοχία;

— Γιατί ἔβινε οὐ πιράγγελου τὸ
Ερωφί'ς, κακομοιρ'!...

Ὁ Μάνθος περὶ δὲν τὸ χόννευε νὰ
 τὸν γελοῖνε οἱ Φραντζέζοι καὶ καυτο-
 φράχοι τ' διαόλου', αὐτὸν ποὺ θὰ
 γινότανε καὶ ἐποδεκαέναις.

Ἐγύρισε ἔτσι φουροζομένης καὶ
 πῆγε στού 'Εντού. Ὁ Γκιγιώμ σε-
 βίωσε στο τραπέζι. Ἐίχε νερόθραστες
 πατάτες, ἢ ὅπως κολλοκοῦσαν μέσθ
 στο ἄφες ζουρί τους, σαν γηραιά μέ-
 σα στο πέλαγο.

'Αόρατες ἀλλοσιδεῖς τὸν κρα-
τούσαν...

Καὶ φημί ἄρα, ἢ ἔβινε ἀγχο ποὺ θίμει τὴν ἀλλοσιδεῖ.
 — Τι ἄλλο ἔχουμε, οὔρε; ρώτησε τὸν
 Γκιγιώμ.

— Φιλέττο, τοὺ ἀποκρίθηκε ἐκείνος
 καὶ τοὺ πήρε ἕνα κομμάτι κρέας λεπτό
 σαν τσιγαροζαχτο με μιά μπαύμα στὴν
 ἄκρη νερόθραστη κι' αὐτὴ καὶ με μιά
 σάλτσα βαθεζοζαχνη καὶ ἄνοστη. Τι νὰ
 ἔκανε αὐτὸ τὸν Μάνθος, τοὺ λῶχου
 τὸν βοῦνο, ποὺ ἤθελε μιά ἀροβατίνα
 νὰ φάη κι' ἕνα μονάδικο γεμίτο μπα-
 νιές νὰ χορτάση!...

— Ἄχ, πάω, οἱ μαύρους, πέθανά!...
 Ἐνα μαράτινο τότε τὸν ἔβινε, ἕνας
 κόμπος τοὺ ἀνέβηκε στο λαιμὸ καὶ ἔφρα-
 νθικανε τὰ μάτια του. Ἡ ἄλτρη του καὶ
 ἡ στενοζομία ἔβασσαν ο' ἀναγκαστὴν
 καὶ δάκρυα ζουρί, σαν ζουρὸς στάλες
 βροφῆς, ἐστάζανε ζουριναί στο πάτω-
 μα... Καὶ ὅλο τὸ χορὸ τοὺ —ὁ κατακαϊμένος Ἐπαχτος— με τ' ἄ-
 νια του καὶ τὸ γαζιότ'ι φραγὸ, ἀπὸ τ' ψησταριές με τὰ γλεζάδια,
 ὅλο οἱ μεζέδες καὶ τὰ κακοζήρονα, ἔλεε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῆν πέ-
 ρασαν, σαν νὰ τὸν προσκαλοῦσαν καὶ νὰ τοὺ φώναζαν:

— Ἐλα! Ἐλα δὸ στίς βοουροφές καὶ τὰ γάργαρα νερά, ποὺ
 τὰ ἔλατα βογγάνε καὶ ἡ φήμη μισοζοβολά!... Ἐλα δὸ ποὺ ἡ κό-
 τες οδοφονοῦνται στὴ σούβλα, με λάδι φαντισμένες καὶ στάζουνε τὰ
 μπουτία με τὸ σκόρδο στὴ φωτιά, ἀφίνοντας μιά μισοδιά ποὺ καὶ πε-
 θανέμενος ἀνασταίνει!...

... Ἐλα, Μάνθο, ἔλα δὸ μαζὸ μας πάλι, ἔλα σ' ἐμὰς ποὺ σ' ἀ-
 ναστήσαμε καὶ ὄχιε σοὺ δόσιμε καὶ σφελτσόνην καὶ καλλήραμ σὲ
 φασίσιμε, γὰ νὰ σὲ γανταζόσιμε οἱ Φράγχοι!

... Ἐλα τοῖμα ποὺ τ' ἀνίστομα κι' ἡ κωμῆφρες» ἐσένα περμένο-
 νε καὶ τὸ γλεζὸ «ρονδοζαίος», λιγορυστό-λιγορυστό, σὲ ζωρτε-
 ράει!...

... Ἐλα!...

Ἄλλα πὸς νὰ τρέξη στὰ βο-
 νὰ ὁ Μάνθος; Σὰν σιδερένιες ἀ-
 λλοσιδεῖς τὸν κρατοῦσαν δεμένο,
 ζουρινομοὶ καὶ νόμοι, δεσμὰ σκλη-
 ρά, βασιεὶ καὶ ἀνάταχτα!

Ἐτσι γεμῆνος, ἀποκομῆθηκε
 ἀνεκρυφόμενος πὸς ὁ Λοκαθῆτος
 ἔβινε ἕνα μεγάλο κομμάτι χω-
 ρὸν τιροῦ καὶ ἡ Ἀκροπόλι μν-
 εῖθη!...

***
 Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στοὺ τό-
 που τὸν τὸν βουλευτὴ, τὸν κ. Καλ-
 πουζάνο.

Τὸ μύριζε ἀπὸ δῶ, τὸ μύριζε
ἀπ' ἐκεῖ, δὲ μύριζε τὸ μαθρο!

— Νὰ με σηκώσης ἀπὸ κει, τοὺ εἶπε.
 — Ἀπὸ ποῦ;
 — Ἀπὸ τὸν Φραντζέζο, τὸν Μασσοῦνο.
 — Εἶσαι ἀπεσπασμένος ἐκεῖ;
 — Μὲ φιλὰξ' οὐ θῶς, κὰρ Καλπουζάνο!
 — Δὲν εἶσ' ἀποσπασμένος;
 — Μετατόπισε, βρε ἀδερφέ, ἀπ'
 τὴ θέσι σου! Τί εἶν' αὐτοῖνα ποὺ
 μοὺ λέξ; Δὲν ξεροῖ γὰρ τὸν εαυτὸ
 μου! ἀπάντησε ὁ Μάνθος παρη-
 γώντας τὴ λέξι.

Καὶ τοὺ διηγήθηκε ὅλα τοὺ τὰ
 βασανιστήρια. Πὸς ὁ πάρεδρος
 τοὺ χωροῦ θὰ φρόντισε, ἀφοῦ εἶν'
 ἀντίτετος του, νὰ τὸν βάλουν
 ὀρδινάντζα στον 'Εντού, γὰ νὰ
 πεθάνη ἀπὸ τὴν πεινά!... Τὸν ξε-
 ρει καλὰ αὐτὸς τὸν πάρεδρο.
 «Γουφῶνι τὸ φιλίαιε, γατί στίς
 ἄλλες ἐκλογές τὸν μαυρῶσε...»

Πῆγε στον βουλευτὴ τοὺ τόπου
του, τὸν κ. Καλπουζάνο!

Ὁ βουλευτὴς ἔβινε τὸ κεφάλι
 του, ἐστράβωσε λίγο τὸ στόμα καὶ
 σκέφθηκε:

— Χῆς ἔφραγα με τὸν Βενιζέ-
 λο καὶ αἰθρο μ' ἔχει, τραπέζι ὁ Βασιλιάς; εἶπε.

Ὁ Μάνθος γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Οὐ εἶδες ἐκεῖ, οὐ Καλπουζάνος νὰ τρώη με τὸν Βασιλιά!...

Ὁ βουλευτὴς ἔξακολουθῆσε:

— Ἄλλα ποὺ νὰ σοὺ τὰ λέω! Μοὺ τὰ εἶπεν ὁ ἴδιος ἐμένα ὁ κί-
 ῶγγης.

— Ποῖς κὰρ Γιώργης;

— Ποῖς ἄλλος ἀπὸ τὸν Βασιλιά; Μοῦτε ὅτι ἐπειδὴ ἡ Μακεδο-
 νία κινδυνεύει καὶ ἡ Ἀλβανιζὴ ἐπανάστα-
 σις κωπίνεται, διὰ τοῦτο, ἔπειτα καὶ καὶ
 ἄλλος, πάντες ἡμεῖς ἔχουμε τὸ καθῆρον
 ὄμοσ καὶ τὸ ναυτικόν, διότι «Γιάλα ἐτ'
 Γαροῖσια κενίτε σούντε», καθὼς ἔλεγε
 καὶ ὁ Μένας Ναπολέον, καὶ ταῦτα πάν-
 τα ἔγιναν διότι ἦτο δάχτυλος ὅστις ὀ-
 θησε τὴν Ἀλβανίαν νὰ διαμαρτυρηθῆ
 κατὰ πίσσε τῆς Ἀυστρίας καὶ τοιοῦτο-
 ῦτως ἔβινε ἀνόρθωσις, Ἐννόησις;

— Χά!...

— Ὅπως λοιπὸν ἐχόντων τὸν πραγ-
 μάτων, ὁ στρατὸς ἀεσπασῆ τῆς χωρο-
 φιλίας καὶ ἡ πολιτικὴ οὐδὲν ἰσχύει ἐ-
 φημοσιέντος τοὺ ἀποκεντροζικὸ ἀν-
 στήματος, Ἐννόησις;

— Ἄχα!

— Θὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω. Δὲν δύναται ὁ βουλευτὴς σήμερον νὰ ἐ-
 λέμβῃ ἔπειτα τοὺ στρατοῦ, διότι ἐσὰς σὰς ἔχουμε ἀποκεν-
 τρωσέι.

— Ἦμὰς;

— Μάλιστα, σὰς! Σὰς ἀποκεντροῦσαν. Δὲν τὸ ξερεῖς;

— Μὰς κ' ἐν τ' ὄρουσαν ἠμὰς!...

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ με βλέπει!...

— Μ' ὀε ποὺ λέξ, σὲ παρακαλῶ, ἀγαθίσις εἰμασταν νὰ μὰς ζιν-
 τρωσούν; Πίσου μ' ἔ'χον, Σατανά!...

Κι' ἀπελασιμένος ἔβινε καὶ ἀπὸ τὸν βουλευτὴ.

— Δὲν μένει ἄλλο, δὸ ἀποταχῆσου! εἶπε.

Καὶ με τὴ σκέψη αὐτὴ στο κεφάλι πῆγε πάλι στοὺ στρατηγὸ τοὺ
 σπίτι. Ἦταν ἡ ὄ-
 ρα ποὺ ἔπειτε ὁ
 Γκιγιώμ νὰ κοι-
 μηθῆ, ὀλόγγυμος,
 ταῖταῖδι.

— Μουρέ, δὲν
 ντρέπεσαι μουρέ!
 φώναξε ὁ 'Αμάρ-
 αντος.

— Ντοριέ, ντορ-
 μέ!...

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
 μα δὲν ἔχεις κατ'
 ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

Πῆγε στον βουλευτὴ τοὺ τόπου
του, τὸν κ. Καλπουζάνο!

Ὁ βουλευτὴς ἔβινε τὸ κεφάλι
του, ἐστράβωσε λίγο τὸ στόμα καὶ
σκέφθηκε:

— Χῆς ἔφραγα με τὸν Βενιζέ-
λο καὶ αἰθρο μ' ἔχει, τραπέζι ὁ Βασιλιάς; εἶπε.

Ὁ Μάνθος γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Οὐ εἶδες ἐκεῖ, οὐ Καλπουζάνος νὰ τρώη με τὸν Βασιλιά!...

Ὁ βουλευτὴς ἔξακολουθῆσε:

— Ἄλλα ποὺ νὰ σοὺ τὰ λέω! Μοὺ τὰ εἶπεν ὁ ἴδιος ἐμένα ὁ κί-
ῶγγης.

— Ποῖς κὰρ Γιώργης;

— Ποῖς ἄλλος ἀπὸ τὸν Βασιλιά; Μοῦτε ὅτι ἐπειδὴ ἡ Μακεδο-
νία κινδυνεύει καὶ ἡ Ἀλβανιζὴ ἐπανάστα-
σις κωπίνεται, διὰ τοῦτο, ἔπειτα καὶ καὶ
ἄλλος, πάντες ἡμεῖς ἔχουμε τὸ καθῆρον
ὄμοσ καὶ τὸ ναυτικόν, διότι «Γιάλα ἐτ'
Γαροῖσια κενίτε σούντε», καθὼς ἔλεγε
καὶ ὁ Μένας Ναπολέον, καὶ ταῦτα πάν-
τα ἔγιναν διότι ἦτο δάχτυλος ὅστις ὀ-
θησε τὴν Ἀλβανίαν νὰ διαμαρτυρηθῆ
κατὰ πίσσε τῆς Ἀυστρίας καὶ τοιοῦτο-
ύτως ἔβινε ἀνόρθωσις, Ἐννόησις;

— Χά!...

— Ὅπως λοιπὸν ἐχόντων τὸν πραγ-
μάτων, ὁ στρατὸς ἀεσπασῆ τῆς χωρο-
φιλίας καὶ ἡ πολιτικὴ οὐδὲν ἰσχύει ἐ-
φημοσιέντος τοὺ ἀποκεντροζικὸ ἀν-
στήματος, Ἐννόησις;

— Ἄχα!

— Θὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω. Δὲν δύναται ὁ βουλευτὴς σήμερον νὰ ἐ-
λέμβῃ ἔπειτα τοὺ στρατοῦ, διότι ἐσὰς σὰς ἔχουμε ἀποκεν-
τρωσέι.

— Ἦμὰς;

— Μάλιστα, σὰς! Σὰς ἀποκεντροῦσαν. Δὲν τὸ ξερεῖς;

— Μὰς κ' ἐν τ' ὄρουσαν ἠμὰς!...

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ με βλέπει!...

— Μ' ὀε ποὺ λέξ, σὲ παρακαλῶ, ἀγαθίσις εἰμασταν νὰ μὰς ζιν-
τρωσούν; Πίσου μ' ἔ'χον, Σατανά!...

Κι' ἀπελασιμένος ἔβινε καὶ ἀπὸ τὸν βουλευτὴ.

— Δὲν μένει ἄλλο, δὸ ἀποταχῆσου! εἶπε.

Καὶ με τὴ σκέψη αὐτὴ στο κεφάλι πῆγε πάλι στοὺ στρατηγὸ τοὺ
σπίτι. Ἦταν ἡ ὄ-
ρα ποὺ ἔπειτε ὁ
Γκιγιώμ νὰ κοι-
μηθῆ, ὀλόγγυμος,
ταῖταῖδι.

— Μουρέ, δὲν
ντρέπεσαι μουρέ!
φώναξε ὁ 'Αμάρ-
αντος.

— Ντοριέ, ντορ-
μέ!...

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

— Ν το ὄ ρ ε-
μα δὲν ἔχεις κατ'
ντροπὴ!... Πίσου — Εἶδες ἐκεῖ νὰ πίνη με τὸν Βασιλιά κραιο!

μον σ' έχου Σατανά, με τούτους τούς μαγαριμένους!...
Κι' ο Μάνθος στανοκοιμήθηκε...

Τὴν ἄλλη μέρα εἶδε τὸν Γενιώμιν νὰ κρατᾷ μὴ γιαούρτι.
— Πᾶ τὸν τρενεράλλε; τὸν ρότση.
— Βουί, βουί!
— Βουή νὰ σοῦρθη, χελωνοράε τοῦ διαόλου!
'Ο Γενιώμιν τὴν ἀδείασε σ' ἕνα πιάτο κι' ἄρχισε νὰ σιτῆι λίγο
ζερμὸν ἀπὸ πάνω της.
— Γιαούρτι ἀγολογιέμονο τὴν κίνεϊς; φρόναξε ὁ Μάνθος.
— Λεσσέ - μοῦά, σὺλ-βου-πλέ!
— Νὰ σὲ πάρη καὶ γι' σ' ἄλ' ἔση, Παναγία μου!
'Ο Γάλλος πῆρε κατόπι κι' ἔρωξε ζάχαρι στὴ γιαούρτι.
'Ο Μάνθος τὸν κῆτταξε ἐκπληρωτός.
— Οὐὸ μὴ παλάβοσι οὐ ζωροῖνεις; 'Η μῆρτος οἱ Φράγγου κι
τοῦ γιαούρτ' θὰ μᾶς τοῦ διοργανώσουνε!...
Κι' ἔπειτα θηλοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του.
— 'Α! Οὐὸλα κι' οὐὸλα, Μπουροῦν νὰ χαλάσουν ἂν θέλουν τὸ στρα-
τό, μὰ τὸ γιαούρτι ὄχι!...
Καὶ ἄραπε τὸ χέρι τοῦ Γενιώμιν, ἀγιομιμένους, τρομεροῦς!
— 'Αφ' στο, ζαγῶσ', κάτου!...
'Ο Γάλλος φοβήθηκε.
Κι' ὁ Μάνθος πέταξε τὸ πιάτο κάτω
καὶ τὸ κλοτσιτάτησε!
— 'Αζοῦς ἐκεῖ νὰ βάλωιν χέρι στὸ
γιαούρτι!
Κι' ἐσπρωξε τὸν κλόκοιτρο Γενιώμιν,
καὶ τὸν τινάξε κάτω!...

"Ὅταν συνῆλε ὁ εἰκόνας, τότε πλεὶ
συλλογίσθηκε τὸ μέγεθος τοῦ παρασημα-
σίου του. Εἶδε στρατοεικέα ἐμπρὸς του νὰ
ὀρθώνονται καὶ φιλιάξες νὰ τὸν κρατοῦν
κλεισμένον... Εἶδε καὶ τὸν ἐκπὸ τοῦ κα-
ταδικασμένου στον διαί της Γαλιλιζης κοι-
νήνας θάνατον!... "Ὅλες ἡ βρασιεὶ πατά-
τες, τὰ νερόβουρα ἐντόσθια, οἱ πορτέδες
καὶ ἡ ἀρδεῖς σάλτσες ἄρχισαν νὰ τὸν πε-
ριωκλιόουνε καὶ νὰ τὸν πνίγουν... Τὰ
κρῖνα τὸν Φραντῆζον φαγητὰ ἀνατορζί-
λες τοῦ φρένανε στὸ κορμὶ του. Τὸ αἷμα
του, σὺν τοῦ, στὴς ἀγριότητες του ἔγινε καὶ
μὴ ζάλη, ἕνας ἄλλογος τὸν ἔπασσε, μὰ
θαμπάδα ἀνέβηκε στὰ μάτια του, ἡ διὰ
νοῖά του σκοτίστηκε καὶ εἰχτηκε στὸ δῆ-
μο, τρέχοντας σὺν ἀρηρασιμένους, σὺν
τρελλός..."

Χωρὶς νὰ καταλάβῃ κι' αὐτὸς τὸ πῶς,
βεβήθηε στὸν λόζο.
— Τί ἐπαῖξε, σὸφ' Ἀυάφαιτη; τὸν
ρότσησαν.
— Οἱ Φράγγου θὰ μᾶς διοργανώσουν
τὸ γιαούρτι!...
Κι' ἔπειτα ἀναίσθητος στὸ χῶμα, δι-
πλα στοῦ μαγειρεῖα τοῦ στρατοῦ.
Οἱ στρατιώτες τὸν περιωκλιόσαν κι' ἔ-
τρεξε κι' ὁ γιατροῦ τοῦ λόζου!
— Λίγον ἀδέρω φέρετε του... διεταξε, Γεφρωσε, δεκαεῖς, αἰθί-
ρα, μὴν πάθῃ τίποτα ὁ ἀνθρώπος!...
'Ο Μάνθος μισοκίεξε τὰ μάτια του!... 'Αζοῦγε τὸ γιατρό κι' ἔ-
κῆτταξε γόρφο στὸ μαγαριεῖο τοῦ κομηταῖου τὴν κρέατα, τοῦ κόχλα-
ξαν τὰ καζάνια καὶ μοσχομύζουιν... 'Ανοστέναξε τότε βαθυὰ καὶ
εἶπε:
— 'Ένα σ' κωτίτζα νὰ μοῦ φέρωνε καλύτερα, γιατροῦ... Μὲ λίγη
σηγανούλα κι' ἀλατάρι!...

Τ Ε Λ Ο Σ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Γύφτικο σπιτι ζαίγετα κι' οἱ γῆτοι περιωκλιόνται.
Δὲν ἐφέξαμε ἀπ' τὰ μάτια καὶ θὰ φέξωμε ἀπ' τὰ φρέδια.
Δὸς τοῦ λωλοῦ νὰ πῆι νὰ ἰδοῖ τὸ νοῦ του.
Σὲ τοῦτο τὸ στραβὸ χορὸ δὲν εἶχαν ἄλλον κι' ἠθοῦ ἐγὼ.
'Η ἄφρωστια μετ' τὴν ἀρχοντά γνωρίζοντα ἀπὸ μακαριά.
'Η θλόρες κόβουν γόντα κι' ἡ ἔγνοτες κόβουν γέρα.
'Η μακαριά γιατρεύεται, μὰ ὁ κωκὸς λόγος μένει.
'Η πείνα τὸν ευγενικό ἀδιάντροπο τὸν κίνει.
'Ηθραν τὰ πετούμενα νὰ βγάλουν τὰ κωδόμενα.
Θέλει ὁ χρόνος καὶ γταιν οἱ μῆνες.
Ξενοθερίζεις, τραγοῦδάς, κατὰ χερσὶνὰ θὰ τρα-
θάς.
'Ο λωλὸς σφάλλει δάμα κι' ὁ φρόνιμος κινάταρι.
'Οποῖος σκοντάφει τὸ πουρὸ, ὀλιμμερὶς σκοντάφει.
'Ο ὑστερονὸς μετανοιωδὸς τίποτε δὲν ἀξίζει.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ

Πῶς παρεξηγήθηκαν τὰ ἄλλακα κῆτα ζωῶ. Τὶ ὑπηρεσίες προ-
σφέρουν. Τὶ ἐπίστευαν ἄλλοτε, φέδες καὶ τρώμε. Μιά τρα-
γουχὶ ἱστερία. Τὸ πάθμα μῆς μικρῆς πριγκηπέσσας. 'Η νυ-
χτεριδα πῶ γαντζώθηκε στὴν περρούκα της. 'Ο πανικὸς, ζα-
κῆτισσα σ' ἄλη της τὴ ζωῆ. 'Ο διαγωγὸς τὸν νυχτεριδῶν κτλ.

"Ἡ νυχτεριδα ποιοεὶ νὰ εἶνε ἕνα ἄσχημο καὶ ἀποροστομικό ζῶο,
ἀλλὰ δὲν εἶνε καθόλου ἐπικίνδυνο. Ἀντιθέτως εἶνε ἕνα ζῶο πολὺ
χοῖμοιο, γιὰ τρέφεται ἀποκλειστικά μὲ βλαβερὰ ἔντομα. Τὴν πα-
λιὰ ἐποχὴ θεωροῦσαν τίς νυχτεριδὲς ὡς δηλητηριώδη ζῶα! Ἐλεγαν
μάλιστα πὸς ἄποιο ἀνθρώπο ἀγγίξε ἡ νυχτεριδα τοῦ μετάδιε ἕνα
ἀθεράτευτο ἔξζημα.

Ἐπίστευαν ἐπίσης ὅτι ἂν κανεὶς ἔπιανε νυχτεριδα μὲ τὸ χέρι του,
θάβγαζε μαζοῦς σταχτιές τριῖες στὴν παλάμη του!...

Πρὸ ἑκατὸν πενήντα ἐτῶν ὁ φόβος τὸν νυχτεριδῶν ἦταν εὐφύ-
τατα διαδεδομένος καὶ στοὺς πλὸ μορφωμένους ἀκόμη ἀνθρώπους.

Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ τοῦ βίου φοροῦσαν περρούκες, κωμωμῆν-
τὸ ἀπὸ λινὰ ἢ ἀπὸ ξένα μαλλιά. Σὲ κά-
ποια λοιπὸν ἀπὸ τίς μικρῆς πριγκηπέ-
σας τῆς Γερμανίας ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ
μὴ ἐρασιτεχνικὴ παρῶσταισι. 'Η σπη-
νὴ εἶχε στηθὴ στὸ μέσον μῆς παλῆς σέ-
ρας, στὸ περιδῶλι τοῦ παλατιοῦ.

Ἦταν μὴ ὠραία καλοκαιρινὴ βραδυά.
Ἀπὸ τίς ἀνοιχτῆς πόρτες τῆς λαμπροστο-
λιωμένης καὶ φωταγωγιμένης σέρας
ἔμπαναν ὄλες ἡ εὐωδίες τοῦ ἀνθισμένου
κίπου. Ὅλη ἡ Αὐλὴ εἶχε μαζεύει κάτω
ἀπὸ τὴ σπηνὴ καὶ περμῆνε νὰ ἀρχίσι ἡ
παρῶσταισι. Σὲ λίγο ὑπόθηκε ἡ αἰθρία
καὶ ἡ κωμωδία ἄρχισε. Ἐξάρνα βιοὶ ἐ-
παύσαν ἀπὸ φρενί, ἀκούγοντας μὴ
σπαρτακτικὴ χροαγῆ. 'Η κῶρη τοῦ πρι-
γκηπέ, ἡ νεαρῶτατη πριγκηπέσσα Πα-
λινα, πῶ ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέρος στὴν
κωμωδία. ὤρμησε στὴ σπηνὴ μετ' τὴν ἄ-
γωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.
Τρέχοντας σὺν τρελλῆ ἔδω κι' ἐκεῖ, ἐ-
πῆδησε ἀπὸ τὴ σπηνὴ κάτω στὴν ὀρχή-
στρα, ἔπειτα ἀπάνω σ' ἕνα αὐτὰ τὰ μεγὰ
λα ἀναλόγια, τὸ ἄποιο ἔπασσε ἀπὸ τὸ
βάρος της, καὶ σορῶστικε ἀναίσθητη
στὸ πάτομα!...

Ὅλοι ἐτρέξαν νὰ τὴν βοηθήσουν.
Τὴν σπρωσαν καὶ τὴν ἔατλωσαν στὸ
κρεβάτι της. 'Η πριγκηπέσσα συνῆλε,
ἀλλὰ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ καλῆ εἰς
βοήθειαν, ἐνῶ τὸ σῶμα της τινάζονταν
ἀπὸ φοβεροῦς σπασμοῦς.

Ποῖα ἦταν ἡ ἀφορμὴ ὄλες αὐτῆς τῆς
φασαρίας; Μία νυχτεριδα, πῶν εἶχε
γαντζωθεῖ ἀπάνω στὴν κασορῆ, πορ-
θορασιμένη περρούκα τῆς δυστυχισμένης
πριγκηπέσσας!... Ὅταν οἱ γιατροὶ ἐξήτασαν τὴ νέα, εἰδῶσαν ὅτι
εἶχε σπᾶσει ἕνα της πλευρὸ καὶ εἶχε πολλαπλὰ κατάγματα καὶ στὰ
δύο της πόδια.

Τὸ αἷμα χορῖται πῶ ἦταν μὸλις δεκαεῖς ἐτῶν, ἔγινε καλά, ἀλ-
λὰ ἔμεινε σ' ὄλη της τὴ ζωῆ σακάτισσα, ἀναγκασμένη νὰ περπατῆ
μὲ δεκανίκια.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ δυστύχημα αὐτό, ὁ νετῆλης ἐγνο-
στοποίησε σὲ ὀλοκλήρη τὴν πόλι, ὅτι εἰς ὑπέρου τῆς Αὐτοῦ 'Υψη-
λῶτιμος ἦσαν ἐποχρησμένοι νὰ ἐξοντώσουν ὄλα τὰ ἐπικίνδυνα καὶ
δηλητηριώδη ζῶα, πῶ κοινὸς ἀποκλιόνονται νυχτεριδῆς! Ὅποιοι πα-
ρέδιε μὴ δωδεκάδα ἀπὸ τὰ διαβολικά αὐτὰ πλάσματα στὴν ἀστυ-
νομία, θάπαυε ὡς ἀμοιβὴ ἕνα ἀσημένιο τᾶλληρος.

Ἐννοεῖται ὅτι ἄρχισε ἀμέσως ἄγριο κινήγη ἐναντίον τὸν ἀθῶον
νυχτεριδῶν. Τὶς κινήγησαν μετ' φανῶμα σ' ὄλα τὰ ἐρημιώμενα κῆ-
μα, ὅπου κατέφταναν, ἡ ἀνάβαν φωτιὰ κάτω ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ
θόλου κι' εἶται τὰ δυστυχισμένα ζῶα ἐπνίγοντο ἀπὸ τὸν κωλοῦ.

Μία μέρα ὡς ἐξεροφῆ πωκαῖά καὶ ἔκαψε ἔντεκα σπιτία καὶ
δεκαεπέννα ἀχρωσῆες. Καὶ ὄλα αὐτὰ γιὰ μὴν ὀκταὶ νυχτεριδα!...

ΑΣΤΕΙΑ

'Η σὺς υγος.—Μὰ αὐτὴ ἡ ὑπηρετίά μας
ἔγινε ἀνευκόρητο, τὸ κατάλαβες; Ὅχιστε, τώρα
κοῦ λείπον τὰ ποικῶμά μου. Φαίνεται πὸς τὰ
φύρεσε, ἐνῶ ἐγὼ ἔλειπα στὴν ἔσοχῃ.
'Ο σὺς υγος.—'Αδύνατον, ἀγάθῃ μου. Θὰ
τὸ παρατηροῦσα ἐγὼ!...

